

Ένας Άγιος αναρωτιέται: Που είναι ο Θεός; -Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς

[οβιτς\) Επίσκοπος Αχρίδος / Άγιοι - Πατέρες -](#)

Τί αξία έχει αδελφοί μου, εάν μιλώ

αιώνια για τον Θεό και ο Θεός αιώνια σιωπά; Μπορώ άραγε να υπερασπιστώ το δίκαιο του Θεού, εάν ο Θεός δεν το θέσει υπό την προστασία Του; Μπορώ να αποδείξω τον Θεό στους άθεους εάν ο Θεός κρύβεται;

Μπορώ να αγαπώ τα παιδιά Του, εάν Αυτός είναι αδιάφορος απέναντι στα παθήματά τους;

Όχι. Τίποτα από όλα αυτά δεν μπορώ. Οι λέξεις μου δεν έχουν φτερά για να μπορούν να υψώσουν στον Θεό όλους τους πεσμένους και ξεπερασμένους από τον Θεό ούτε έχουν φωτιά για να ζεστάνουν τις παγωμένες καρδίες των παιδιών έναντι του Πατέρα τους. Οι λέξεις μου δεν είναι τίποτα, αν δεν είναι απήχηση και επανάληψη αυτού που ο Θεός με τη δική του δυνατή γλώσσα λέει.

Τί είναι ο ψίθυρος στα βότσαλα της ακτής μπροστά στο φοβερό βουητό του ωκεανού; Έτσι είναι και οι λέξεις μου απέναντι στους λόγους του Θεού. Πώς

μπορεί να ακούσει κάποιος τον ψίθυρο στα βότσαλα, τα σκεπασμένα από τον αφρό του μανιώδους στοιχείου, όταν είναι κουφός μπροστά στο βουητό του ωκεανού;

Πώς θα δει τον Θεό στα λόγια μου εκείνος που δεν μπορεί να τον δει στη φύση και στη ζωή;

Πώς οι αδύναμες ανθρώπινες λέξεις μπορούν να πείσουν εκείνον που ούτε οι κεραυνοί δεν είναι σε θέση να πείσουν;

Πώς θα ζεσταθεί με μία σπίθα εκείνος που άφησε τη φωτιά πίσω του;

Δεν σιωπά ο Θεός αδελφοί μου, αλλά μιλά δυνατώτερα από όλες τις θύελλες και τους κεραυνούς. Δεν εγκαταλείπει ο Θεός τον δίκαιο, αλλά τον παρακολουθεί στα παθήματά του και απαλά τον οδηγεί στον θρόνο. Δεν εξαρτάται ο Θεός από οποιουδήποτε την καλή θέληση, αλλά πράττει τα πάντα εξαρτώμενα από τη δική Του καλή θέληση. Θα ήταν κακόμοιρος ο Θεός μας, εάν εξαρτιόταν από τις δικανικές υπερασπίσεις ενός θνητού ανθρώπου.

Ο Θεός είναι αυτός που είναι, είτε εμείς τον μεγαλύνουμε είτε τον υποτιμούμε.

Ο Θεός θα υπάρχει, φωτεινός και μεγάλος όπως και σήμερα, και τότε που οι ακτίνες του ηλίου μάταια θα αναζητούν ένα ανθρώπινο πλάσμα στη γη, και αντί ζωντανών θα ζεσταίνουν μόνον τους τάφους των νεκρών...

Το ζήτημα της υπάρξεως του Θεού και της Θείας του Οικονομίας θα καταστρεφόταν αν εξαρτιόταν από τους λόγους μου και από τις δικές σας συνήθειες. Αλλά το ζήτημα του Θεού, ανεξάρτητα απ' όλους εμάς θα πετύχει και θα νικήσει. Εκείνος του οποίου τα χρόνια δεν έχουν αριθμό και η οντότητά του δεν έχει αρχή και τέλος δεν μπορεί να αφήσει το «επίγειο σπίτι» του στις διαθέσεις μας, στα αδύναμα δημιουργήματά του, των οποίων η αρχή και το τέλος σχεδόν

συναντιόνται σε ένα σημείο και των οποίων η οντότητα είναι μία κουκκίδα.

Δεν είναι ο άνθρωπος φερέγγυος αλλά ο Θεός και πιστός εγγυητής της Βασιλείας της αγάπης στη γη...

Από το βιβλίο: Αργά βαδίζει ο Χριστός, Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, εκδ.Εν πλω.

Πηγή:agioritikovima.gr